

[Alfred Jensen.]

venstres side kunne tænkes, eventuelt inden udvalget var færdigt med sine overvejelser. Hvis det er tilfældet, synes jeg, at det ærede medlem og hans parti må være interesseret i, at det foreliggende forslag fastholdes og behandles videre med den respekt, som et forslag med et sådant indhold fortjener. Ja, det siger jeg, fordi jeg jo konstaterer, at man ikke fra anden side tør bestride ønskeligheden af at få de militære udgifter sat ned og tjenestetiden afkortet. Det er jo et stort problem for hele vort land, idet tjenestetiden ikke alene er af betydning for soldaterne, men også for deres pårørende, og derfor bør dette spørgsmål ikke fejes til side med henvisning til en kommission, der sidder og arbejder, derfor bør det tages op til behandling og drøftelse — og det burde være sket her.

Jeg kan ikke indgå på den betragtning, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) gjorde gældende, at der ikke er noget sagligt grundlag for at diskutere dette forslag. Det er der i allerhøjeste grad. Der er det saglige grundlag, at Danmark kommer til at stå overfor økonomiske problemer, som vil tvinge disse reduktioner igennem; alene den økonomiske side af sagen er tilstrækkelig alvorlig til, at spørgsmålet bør tages op til drøftelse og løsning; alene det er sagligt grundlag nok. Dertil kommer det, der er sket ude i verden, og som har medført, at adskillige lande har reduceret deres militære styrker som led i deres bestræbelser for at fremme afspændingen og gøre en indsats for at sikre freden og folkenes fredelige daglige liv. Jeg har allerede nævnt disse kendsgerninger og skal ikke komme ind på dem igen.

Jeg skal derfor endnu en gang anbefale, at man tager lidt mere sagligt på dette forslag, end det er sket her i dag. Jeg vil anbefale ærede medlemmer og grupperne, at de tager problemet op til drøftelse og eftertanke, så at der kan blive en mere positiv stillingtagen til det, når forslaget kommer til anden behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Halfdan Hendriksen): Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes tirsdag den 22. november kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om forlængelse af lov om bortsalg af visse brugte personmotor-køretøjer.

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om en atomenergikommission.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om den amtskommunale beskatning [af Thisted Knudsen m. fl.].

Anden næstformand meddelte sluttelig planen for tingets øvrige møder i den følgende uge.

Mødet hævet kl. 13³⁵.

---

23. møde.

Tirsdag den 22. november kl. 14.

Formanden: Udenfor dagsordenen giver jeg ordet til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, for at han kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Ninn-Hansen: Det lovforslag, jeg skal have den ære at fremsætte for det høje ting, *forslag til lov om ændring i lov om tipning*, tilsigter at ændre fordelingsreglerne i tipsloven, således at en større andel af overskuddet tilfalder idrætsformål, medens andre formål vil få en tilsvarende mindre andel.

Lovforslaget vil således ikke bevirke øgede statsudgifter, og de nuværende statsindtægter, der hidrører fra tipstjenesten, vil heller ikke blive berørt. Det gælder også

[Ninn-Hansen.]

den afgift på 5 øre pr. række, der blev indført i 1951, skønt denne afgift er blevet angrebet, også af idrætsorganisationerne. Efter min opfattelse vil det imidlertid ikke under de nuværende finansielle forhold være forsvarligt hverken at forøge statens udgifter eller at slette den nævnte afgift.

Lovforslaget går ud på at sikre idrætten halvdelen af tipstjenestens overskud. Det er således ganske i overensstemmelse med de ønsker, der flere gange er fremsat af Dansk Idræts-Forbunds formand, landsretsagfører Leo Frederiksen, og med de ønsker eller de krav, kan man vel sige, der er blevet vedtaget på Dansk Idræts-Forbunds repræsentantskabsmøder.

I den tid, tipstjenesten har eksisteret, har idrætten kun modtaget ca. en trediedel af det samlede overskud og har ikke større mulighed for at forøge sin andel efter de nuværende regler, da kun 10 pct. af den del af det årlige overskud, der overstiger 4 mill. kr., tilfalder idrætten. Det er ikke alene Dansk Idræts-Forbund, der er utilfreds med denne fordeling. På De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeningers årsmøde i Svendborg sidste lørdag udtalte formanden, det ærede medlem hr. Arnth Jensen, ifølge „Berlingske Aftenavis“ for den 19. november — jeg beder om tilladelse til et kort citat:

„Jeg finder, at trods den væsentlige forbedring, der indtrådte ved tipstjenestens indførelse, er idrætten stadig stedmoderligt behandlet i forhold til de andre nordiske lande. Dels tager staten en stor andel som ren beskatning, dels tager den indirekte ved at lade tipstjenesten overtage statsudgifter, som ellers på anden måde skulle udredes af staten. I Norge går der ikke een øre af tipspengene til staten, men hele det indkomne overskud tilfalder tre formål — idræt, forskning og videnskab“.

Jeg er glad for, at det ærede medlem har taget det spørgsmål op netop på dette tidspunkt og henvist til Norge, hvor idrætten modtager langt større beløb af tipstjenesten, end tilfældet er her i landet.

Ved den sidste fordeling af tipsmidlerne modtog idrætten 3,16 mill. kr. Havde det nu fremsatte lovforslag været gældende, ville dens andel være steget med godt

1 mill. kr. Det forekommer mig vel begrundet at foretage en sådan ændring.

Da tipsloven blev vedtaget i 1948, var det hensynet til idrætten, der bevirkede lovens gennemførelse, men også modstanderne af tipningen ønskede at støtte idrætten og foreslog statsbevillinger dertil. Jeg ser ingen grund til at genoptage den diskussion for og imod tipning, der dengang fandt sted, og hvori jeg jo ikke selv havde lejlighed til at deltage. Min begrundelse for at fremsætte forslag om ændring i denne lov er alene interessen for idrættens vilkår her i landet. Derfor kan jeg kun glæde mig over, at både tilhængere og modstandere af tipning dengang ønskede at støtte idrætten, og at dette ønske var begrundelsen for lovens tilblivelse.

Jeg synes også, det i denne forbindelse bør nævnes, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, da han som finansminister fremsatte det første lovforslag om tipning i 1947, i sin fremsættelsestale regnede med, at ca. to trediedele af overskuddet ville gå til idrætsformål. Når dette ikke er blevet tilfældet, skyldes det, at omsætningen er blevet større, end man dengang regnede med, men idrætten har ikke haft større glæde af denne stigning, dens andel er alligevel ikke blevet væsentligt større end de dengang anslåede ca. 3 mill. kr. De nuværende fordelingsregler har således bevirket, at idrætten, der medvirker til at skaffe penge tilveje, ikke kan få mere trods den skete værdiforringelse.

I folketingets spørgetid den 20. oktober 1954 opfordrede jeg den højtærede finansminister til at søge loven ændret. Jeg opfattede selv den højtærede finansministers svar således, at det måtte betragtes som imødekommende, men der er desværre ikke sket noget siden. Den højtærede minister erklærede, at sagen ville blive taget op til overvejelse, når han havde set budgetter over idrættens behov og en redegørelse for idrætsudøvernes kontingenter. Dansk Idræts-Forbund har den 12. november 1954 tilsendt den højtærede finansminister en sådan redegørelse, der viser, at forbundets mere end 800 000 medlemmer betaler 12,5 mill. kr. i årlige kontingenter, men kun modtager 1,5 mill. kr. af tipsmidlerne. Når man tænker på den støtte, der efter ungdomsskoleloven gives til deltagere i aften-

[Ninn-Hansen.]

skoler og i ungdomsklubber, synes jeg egentlig ikke, man kan kalde den af mig foreslåede udvidelse af støtten til idrætten for en favorisering af denne gren af ungdommens fritidsinteresser.

Jeg håber derfor, at den højtærede finansminister nu har afsluttet sine overvejelser og vil gå ind i en positiv forhandling om en ændring af loven — og jeg synes, at denne ændring haster. Den højtærede finansminister og jeg har tidligere været enige om, at det er af betydning, at idrætsforeningerne får økonomiske muligheder for at give plads for de kommende store årgange af unge. Det er klart, at hele fritidsproblemet vil trænge sig stærkt på, når antallet af unge bliver større. Vi oplever i dag, hvordan de store børn, navnlig drengene, må blive udenfor på brostenene, der måske er deres eneste legeplads, fordi der ikke er plads til dem i idrætsforeningerne. Hvis disse drenge ikke snart får mulighed for at komme ind i klubber, mister de måske lysten og kommer til at savne en god fritidsbeskæftigelse. Jeg ved, at der af tipsmidlerne i dag ydes støtte til meget socialt arbejde, men det er egentlig vanskeligt for mig at se, hvilket socialt arbejde der kan være mere værdifuldt end dette at give de helt unge en plads indenfor idrættens sunde rammer.

Det er formentlig ganske unødvendigt at fremkomme med nærmere argumentation for idrættens betydning. Flere af den høje regerings og af det høje tings medlemmer har jo et indgående kendskab til det. Når 25 pct. af befolkningen er medlemmer af en idrætsforening, er det i sig selv et bevis på idrættens folkelige virksomhed. Dens opdragende og sundhedsmæssige funktion er også anerkendt af alle. Det arbejde, der gratis udføres af de tusinder af ledere i gymnastikforeninger og indenfor konkurrenceidrættens klubber, synes jeg vi skal tænke på med taknemlighed, og vi skal søge at yde den økonomiske håndsrækning, der er nødvendig, for at klubberne kan klare det arbejde med de helt unge, der altid betyder en stor belastning af klubbernes økonomi.

I de fleste andre lande, også i lande, der står os meget nær, oplever man i denne tid, hvorledes professionalismismen trænger sig ind i sporten. Det tjener Dansk Idræts-

Forbund og dets mange afdelinger til ære, at vi her i landet har fastholdt den rene amatørlinie og forhindret en usund stjerne dyrkelse. Jeg synes også, at dette må forøge tilliden til, at idrættens ledelse kan forvalte en yderligere støtte på en rigtig måde. Opretholdelsen af den rene amatørlinie er betingelsen for, at bredden i dansk idræt bevares. Professionelle tendenser vil altid ramme ungdomsarbejdet og derved virke ødelæggende på det, der er idrættens største mission.

Den af mig foreslåede lovændring indeholder en bestemmelse om, at et overskud på indtil 3 mill. kr. fuldtud skal tilfalde idrætsformål. Denne bestemmelse vil dog formentlig ikke få nogen reel betydning, da overskuddet vil have en sådan størrelse, at bestemmelsen om, at idrætten skal have 50 pct. af overskuddet, vil træde i funktion. Jeg har blot ønsket at give idrætten en fortrinsstilling til de første penge, ligesom den nuværende lov sikrer idrætten 2,7 mill. kr. af de første 4 mill. kr. I fordelingen mellem idræts-, gymnastik- og skytteforeninger er der ikke foretaget nogen ændring, og jeg har ligeledes undladt at stille forslag til ændring af fordelingen af de midler, der går til andre formål end idrætsformål, men jeg går ud fra, at hensynet til „Ungdommens uddannelsesfond“ kan bevirke en sådan ændring. De konkrete opgaver udenfor idrætten, der er nævnt i den nuværende lov: støtte til unge kunstnere og videnskabsmænd, til friluftslivet og til „Ungdommens uddannelsesfond“, mener jeg fortsat kan og bør varetages på grundlag af den del af tipsmidlerne, der ikke skal gå til idrætsformål. Der er her i et vist omfang tale om stående bevillinger, der kan oprettholdes. Jeg synes iøvrigt, at en placering af „Ungdommens uddannelsesfond“ på linie med disse øvrige bevillinger bør overvejes. Når jeg ikke har foreslået nogen ændring, skyldes det, at en nærmere drøftelse på grundlag af de hidtidige uddelinger er nødvendig. Jeg håber derfor, at et udvalg vil blive nedsat til at overveje dette spørgsmål.

Den nedskæring af bevillingerne, der skal ske ifølge mit forslag, må ramme nye ansøgninger om eengangstilskud. Det er jo efterhånden ikke så lidt, der er blevet støttet med tipstjenestens midler. Det ligger mig fjernt at rette nogen kritik imod

[Ninn-Hansen.]

finansudvalgets hidtidige uddelinger, hvor midlerne har været til rådighed; men der kan ikke være nogen tvivl om, at flere har fået andel i tipsmidlerne, end det oprindeligt var tanken. Den højtærede statsminister var som finansminister inde på det under en debat i landstinget i 1950; da udtalte den daværende finansminister, H. C. Hansen, ifølge landstingstidende for 1949—50, sp. 1471, følgende:

„Det er efterhånden blevet således, at der er mange modstandere af tipstjenesten, men alle er tilhængere af overskuddet, og navnlig ønsker alle at blive delagtige i overskuddets fordeling.“

Jeg har ingen tilføjelse til denne bemærkning fra den nuværende højtærede statsminister; jeg synes, der er meget rigtigt i denne bemærkning; blot vil jeg gerne sige, at mange af disse ansøgere i de mellem-liggende år har fået en økonomisk håndsrækning, så en væsentlig del af behovet må nu være dækket.

Gennemføres mit forslag, vil de tilfælde, hvor der kan ydes tilskud til nye konkrete foranstaltninger, blive færre; men de kommende ansøgere kan jo ikke på forhånd have disponeret på en sådan måde, at de har regnet med et beløb, der nu falder bort eller nedsættes, så jeg kan ikke se, at denne nedskæring af bevillingerne vil volde særlige vanskeligheder.

Det er jo en ekstraordinær fremgangsmåde, at et medlem af dette høje ting fremsætter et lovforslag uden på forhånd at søge støtte dertil i sit parti. Det er med hensigt, jeg ikke har søgt denne støtte inden fremsættelsen af lovforslaget. Min begrundelse er den ganske enkle, at jeg håber på denne måde at gøre idrætten den største tjeneste, fordi jeg forventer, at muligheden for at vinde tilslutning til forslagens gennemførelse er størst, når denne sag ikke gøres til en partisag. Jeg tillader mig derfor at rette henvendelse til de forskellige partier og grupper i denne sal og til den høje regering med anmodning om støtte til et forslag, der kan give idrætten bedre økonomiske muligheder for at løse de talrige opgaver, den har blandt ungdommen.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om forlængelse af lov om bortsalg af visse brugte personmotorkøretøjer.

(Første behandling findes i tidenden sp. 335, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 27).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Udvalgets ordfører (Heising): Det har i udvalget vist sig muligt at få tilslutning fra alle sider til en videreførelse af denne lovgivning, som vi nu med visse ændringer har haft siden 1950. Der er vel i udvalget enighed om, at man ikke bør bevare loven en dag længere end nødvendigt, og ifølge regeringsforslaget kan loven da også i givet fald ophæves ved kongelig anordning inden sin udløbstid; men det er samtidig erkendt af alle de partier, der har været repræsenteret i udvalget, at man bør have en lovgivning vedrørende bortsalg af de her omhandlede brugte personmotorkøretøjer, så længe vi har tildelingsordningen, og det er netop ud fra denne principielle betragtning, at det har været muligt at opnå enighed.

Jeg mener, at det er af interesse for tingets medlemmer og for offentligheden i almindelighed, at jeg nævner, at det overfor udvalget er oplyst, at det personale i automobilfordelingsnævnet og vareforsyningsdirektoratet, som er beskæftiget med behandlingen af ansøgninger om tildelingsmotorkøretøjer og med udfærdigelsen af indkøbstilladelse, er reduceret i overensstemmelse med nedgangen i antallet af ansøgninger og udstedte indkøbstilladelse. Medens der i 1954 var beskæftiget ca. 50 personer, er tallet i indeværende år nedbragt til 17.

Under udvalgets arbejde med lovforslaget er et nyt moment kommet ind i